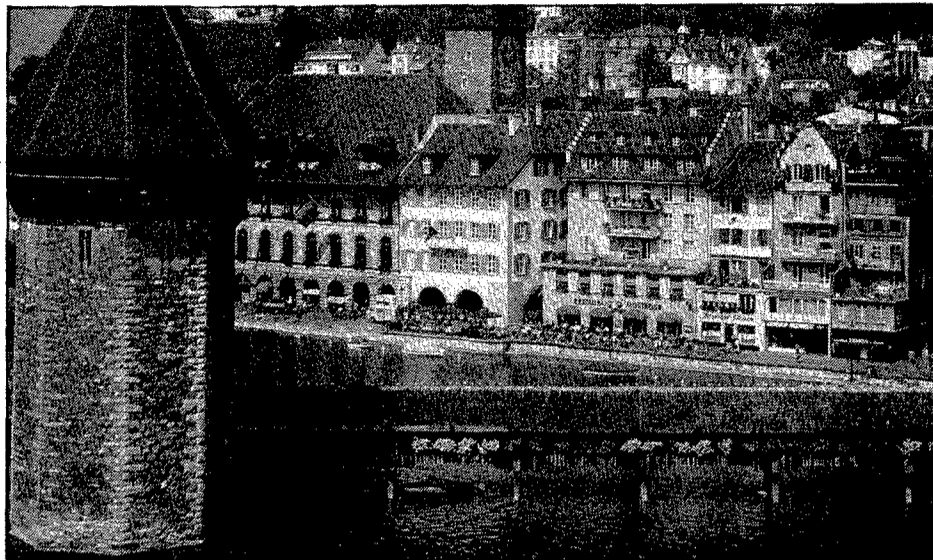

TRIBUNA LLIURE

Lucerna 87: Visca la música

Joan Guerola

En el cor de l'Europa continental. En un país que no té mar però té molts llacs. Allà on la pol·lució, a diferència del nostre país, no imposa la seva llei i alguns animals com ara ànecs, gavines, oques i cignes no tenen una relació poruga i de desconfiança respecte dels humans. Allà on la tendror de l'aigua és un símbol que engalana l'entorn, el qual resta pintat d'un verd intens, tant a les planícies com als turons, perdent-se per les carenes de les punxegudes cimes dels Alps. Suïssa sempre passa per ésser el lloc adient on Reagan i Gorbàtxov intenten parlar simplement de desarmament alhora que van fabricant armes i més armes. Suïssa és l'exageració de la planificació i de l'exactitud: una munió de normes i lleis fan que cada cosa, que cada persona, sigui al seu lloc a la seva hora. L'espontaneïtat, i encara menys la improvisació, no hi caben aquí. Tanmateix, estic començant a pensar si amb tant d'ordre no deuen estar minvant i erosionant un xic el lliure exercici de la llibertat: qui pot gaudir d'una gran dosi de llibertat tenint tant d'entrebanc al davant? Suïssa, en canvi, és un lloc on les llengües no suposen cap barrera en la comunicació de les persones. Dintre Suïssa, Lucerna ha estat el recer on s'ha celebrat durant una setmana l'Europa Canta. Luzerna és una ciutat de silenci i pau: «I like flowers», «Frieden für alle», o pintades semblants,

Lucerna ha estat el recés on s'ha celebrat durant una setmana l'Europa Canta».

és el que hi pots llegir. Amb aquest esperit penso que és important per a tothom reunir-se amb més gent que canta perquè és una manera més de construir pau. Hi ha, però, gent que no té ni cançons ni temps per cantar. Durant aquesta setmana d'Europa Canta, s'han parlat tres o quatre llengües i si les llengües no han estat cap mena de barrera, la música i el cant han estat el llenguatge més univer-

allà reunits. A més a més de parlar diverses llengües s'acceptaven i es respectaven totes les llengües (euskera, italià, hongarès, islandès...) em feia la sensació que el català era més respectat a Suïssa que per alguns habitants de Catalunya. La voluntat de comunicació a l'Europa Canta estava per damunt de tot: per damunt de climes, del color dels cabells, de sexismes inútils, de l'edat, d'ideologies

sal per comunicar-se els diferents pobles polítics... Allà hi havia gent de cabells rossos que venien de climes freds com Islàndia i gent de cabells i pell més morena que gaudeixen de climes càlids com Catalunya o Itàlia. Gent disciplinada i discreta com la d'Hongria. Gent que ha vingut de sistemes capitalistes a l'estil d'Europa Occidental i gent que ha vingut de sistemes comunistes tipus l'Europa de l'Est: la música i el cant els va unir. Per damunt d'aquests conceptes i consideracions hi havia la intenció de crear un ambient de comunicació on tots els colors tenen un espai, superant sempre la competitivitat: la sensualitat i la sensibilitat de la música i el cant s'han fet càrrec d'ésser el mitjà d'expressió de l'alegria, la tristesa, el sofriment i l'amor en les cançons de cada cor.

La llengua catalana estava representada pel senyor Oriol Martorell, que feia un taller musical, i pel cor Joan Maragall de Girona. En els seus diversos concerts el cor Maragall va cantar peces de diferent caire: dues del Llibre Vermell de Montserrat, sardanes com l'Empordà o Sant Martí del Canigó i altres d'autors del segle XX. El lligam que es va aconseguir entre el cor i l'audiència fou d'una càlida comunicació viva i bella. Les veus del cor Maragall van ésser un bon testimoni que va ajudar els pobles allà reunits a conèixer una mica més la nostra realitat.

EL LECTOR ESCRIU

ve de la plana anterior

a la Residència Suris i a les Germanes que ens tenen cura.

Nosaltres no celebrem ni celebrem mai la cosa política, que poca gràcia es fa. Aquestes ratlles em serveixen ara per recordar a tothom que la nostra Associació —almenys des que, complaent la demanda que en Assemblea em fou feta, vaig formar nova i total Junta, des de la posició de Gestor— és del tot política, i si un dia algú en pressiona, que no ho espero, perquè la cosa canviés, jo seria el primer a dimitir, sense importar-me que tan sols em quedin oficialment 9 mesos per acabar d'exercir el càrrec al qual vaig comprometre'm.

I he de creure també que aquells companys acceptaren per bo aquest fet, per la comoditat que això els suposava, ja que acceptant la continuïtat de dependència, automàticament acceptaven també la seguretat d'una permanència sota el sòlid paraigua d'una ben coneguda Associació Nacional, mentre que si pretenien ells la pròpia independització —valgui la redundància—, abans de tot havien d'haver presentat la seva dimissió a la Delegació Provincial perquè aquesta n'informés la Nacional, gest que els obligava a posar a les mans d'aquest llibre i el seu

patrimoni econòmic, tal com ho preveuen els Estatuts. També jo, en alguna ocasió, he pensat en aquesta possibilitat, més que tot per estalviar-nos unes poques pessetes que de moment no necessitem, però francament, ni ho veig fàcil, ni gaire convenient. ¿Qui acceptaria, en el nostre cas, de donar diguem-ne a uns desconeguts, uns diners estalviats a costa de petites quotes, petits beneficis fets a les excursions realitzades i, per tant, pagades pels mateixos socis, i petites rendes aconseguides amb les més o menys sàvies inversions d'aquests mateixos diners? ¿Val la pena de sacrificar tot això i començar de cap i de nou per tenir una independència que crec que ni necessitem ni estic pas gaire segur que tots plegats sabéssim conservar?

Suposo que l'anònim signant no pretén que la Junta anterior, o ara la present, com a representants de l'Entitat Nacional, treballarem de sota mà per independitzar-nos-en. Aquesta, al meu entendre, innoble manera d'actuar, no va ni amb mi ni amb cap dels altres companys de l'actual Junta, i m'atreveixo a dir que tampoc amb cap dels antecessors, que sempre han estat lleials a ASVAT Nacional.

Jo crec que qui podria fer-ho, i l'invito, i fins i tot el repto, a fer-ho, és aquest anònim signant.

Només de venir a lliurar-nos el seu Carnet de Soci queda lliure de responsabilitat amb ASVAT, i per tant, lliure per intentar, des de la seva independència, de buscar uns companys —una dotzena serien més que suficients—, per ésser els gestors d'una nova Associació, totalment desvinculada de la nostra, que, com he dit, deriva de la Nacional, tal com ella fa ben constar en el seu Butlletí Informatiu Especial. Tal volta, jo mateix sigui el que faci 13 a la seva llista, si em complau el seu programa de futur, i si junts, amb els altres companys socis de la nostra Delegació Local, podem trobar la forma ideal per disposar d'un patrimoni que tan sols ens pertany mentre ostentem el nom d'ASVAT. Però mai no ho faré sense presentar abans la meva dimissió a l'Entitat Central que radica a Madrid, amb tot el risc que això comporta.

Però molt em temo que això no es produirà mai, perquè una persona que no té valor de presentar la cara ni d'escriure el seu nom, emprant, per contra, el de l'Entitat contra la qual sembla que vol lluitar, no serà mai capaç de fundar-ne una altra sota la seva iniciativa. I si no, que ens ho demostrï. **Francesc Pujol i Masferrer.** President d'«ASVAT» Associació Comarcal i Pensionistes i Tercera Edat. (Sant Feliu de Guíxols).

NECROLÒGIQUES

RAFAELA MARTÍNEZ I POZAS

Als 88 anys d'edat, va morir ahir a Girona, Rafaela Martínez. Era natural de La Carolina (Jaén) i residia a la Residència d'Avis de la Creu de Palau de Girona.

La missa exequial tindrà lloc avui, a 2/4 de 4 de la tarda, a la capella de la mateixa Residència.

CARLOS ROMAN I ROSES

Als 35 anys d'edat, va morir ahir a Sant Feliu de Guíxols, Carlos Roman. havia nascut a Sant Feliu i residia a aquesta població al carrer Sot dels Canyers.

Era Solter.

La missa exequial tindrà lloc avui, a les 11 del matí, a l'església parroquial de Santa Maria de Sant Feliu.

MANUEL LOBETO I BLANCO

A Olot, als 64 anys d'edat, va morir Manuel Lobeto. Era natural de Cangas de Onís (Astúries) i residia al carrer Lorenzana, 1, d'Olot.

Era solter.

La missa exequial tindrà lloc avui, a les 11 del matí, a l'església de la Caritat d'Olot.

MARIA PLANA I CATOU

Als 80 anys d'edat, va morir ahir a Olot, Maria Plana. Havia nascut a la

Vall de Bianya i residia al carrer República Dominicana, 5 d'Olot.

Era vídua de Jaume Carré Vidal. Avui a 2/4 de 10 del matí tindrà lloc la missa exequial a l'església del Sagrat Cor d'Olot.

JOSEP BADOSA I MATAMALA

A Girona, a l'edat de 77 anys va morir ahir Josep Badosa. Era natural de Cornellà del Terri i residia a Borgonyà.

Era vidu de Maria Batchelli Farrés i tenia sis fills.

La missa exequial tindrà lloc avui a les 11 del matí a l'església de Borgonyà.

Tots els carrers de Girona

El carrer del Camp de la Plana uneix els barris de Vila-roja i Font de la Pólvora. Foto: Lladó.

El carrer del Camp de la Plana

538

Quan vam referir-nos fa uns mesos al carrer del Guadiana, a l'article corresponent d'aquesta sèrie, dèiem que encara no tenia nom el carrer que li és perpendicular, a la part baixa, i que uneix directament els barris de Vila-roja i Font de la Pólvora. Doncs bé, des del 18 de març del 1987 ja en té, perquè el ple municipal ve decidit atorgar-li el de Camp de la Plana.

Aquest carrer va des del carrer del Barranc a l'avinguda de la Font de la Pólvora. Voreja el torrent de la Font de la Pólvora, afluent del de Vila-roja —i afluent aquest a la vegada de l'Onyar— i el creua amb un estret pont just quan arriba al barri de la Font de la Pólvora. Per aquest motiu només és edificat —i en part— pel costat contrari al torrent. Li són perpendiculars els carrers del Barranc, del Torrent i del Guadiana, pertanyents

a la urbanització promoguda per l'associació *La Unió* els anys seixanta i no plenament legalitzada fins a l'aprovació, el 6 d'abril del 1982, del Pla Especial de Reforma Interior dit «Vila-roja». Hem explicat amb prou detall les envitricollades vicissituds legals d'aquesta urbanització —molt lligades amb les del Pla General del 1971— en referir-nos als carrers del Barranc, Torrent, Rierol i Guadiana i no cal insistir-hi doncs. Hi remetem el lector interessat.

El nom del carrer recull la denominació popular dels terrenys que li són propers, igual que una associació de veïns que actua no gaire lluny d'allà ha recollit un altre topònim —Camp de la Font— de la vall agrícola que fou en altre temps aquell sector ara ocupat per estatges.

J. Fabre